

Χρέος advanced

Τελικά όλα έγιναν όπως τα λέγαμε στο προηγούμενο τεύχος.¹ Το τελευταίο που πρόλαβε να πει το on που άκουγε στο ύπουλο όνομα "Γιωργάκης" πριν από την άκομψη αντικατάστασή του, ήταν "οι τράπεζες και όχι οι πολίτες θα πληρώσουν το κόστος". Ακολούθησε η διαδικασία που, λίγες μέρες αργότερα, περιγράφηκε από έναν παραπονιάρη υπουργό με τα λόγια "σφοδρότατη υπόγεια αντιπαράθεση με τις τράπεζες".² Και νάμαστε σήμερα: το περίφημο "δημοψήφισμα" που συγκλόνησε πρόσκαιρα τον κόσμο, δεν το θυμόμαστε ούτε εμείς που τότε λέγαμε ότι σε λίγες μέρες δεν θα το θυμάται κανένας. Ο "Γιωργάκης" έχει γίνει ακόμα πιο "-άκης". Έχουμε "κυβέρνηση εθνικής ενότητας" το ακροδεξιό άρωμα της οποίας αποτελεί αντικείμενο αναλύσεων (οι δικές μας βόσκουν σε άλλες σελίδες του περιοδικού). Η ΕΕ, μετά την τελευταία σύνοδο κορυφής κάνει σεμνά βήματα προς την "πολιτική ενοποίηση υπό την αιγίδα της Γερμανίας". Και αυτό που αναμένεται από εμάς είναι το σύνθημα: να μην καταλαβαίνουμε τίποτα.

Ευτυχώς όμως, υπάρχουν και ορισμένα πράγματα να καταλάβει κανείς. Βοηθάει και ο καινούριος πρωθυπουργός της χώρας (αυτόν κανείς δεν διανοείται να τον αποκαλέσει "Λουκάκο", παρότι είναι ηλίου φαεινότερο ότι πρόκειται για κάποιον είδους υπάλληλο). Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος, τον Οκτώβρη, τότε που ακόμη ήταν σκέτος υπάλληλος, είχε φροντίσει να αναλύσει την κατάσταση ό-σο του επέτρεπε η αφοσίωσή του στην εργοδοσία:

Στην περίπτωση της Ελλάδας στο τέλος Ιουλίου του 2011 η ονομαστική αξία του χρέους της κεντρικής κυβέρνησης ήταν 366 δισ. ευρώ. Σχεδόν το 30% ήταν σε ελληνικά χέρια, κυρίως στα χέρια τραπεζών, συνταξιοδοτικών ταμείων και ασφαλιστικών εταιρειών. Μια σημαντική μείωση της ονομαστικής αξίας του ελληνικού χρέους που κρατούν στα χέρια τους αυτά τα ιδρύματα θα πρέπει να αντισταθμιστεί σε μεγάλο βαθμό από την οικονομική στήριξη της κυβέρνησης. (...) Στο τέλος Ιουλίου 2011 οι κυβερνήσεις της ευρωζώνης, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και άλλοι επίσημοι θεσμοί κατείχαν σχεδόν το ένα τρίτο του ελληνικού δημόσιου χρέους. Για θεσμικούς, πολιτικούς και νομικούς λόγους δεν μπορεί να υπάρξει αναδιάρθρωση του χρέους που θα οδηγήσει σε απώλειες για τους επίσημους αυτούς θεσμούς. (...) [Συνεπώς] ένα "κούρεμα" 50% θα μειώσει το συνολικό χρέος κατά περίπου 20% (...)³

Είδατε τι ωραία που τα έλεγε ο υπάλληλος plus; Και να που γίνονται όπως τα είπε: ήδη οι ελληνικές τράπεζες μετράνε τη χασούρα τους με μέτρο το δισεκατομμύριο. Όλο μαζί το ελληνικό τραπεζικό σύστημα μέτρησε πάνω από 5 δισεκατομμύρια ευρώ χασούρα στα τέλη του Νοέμβρη.⁴ Το καλύτερο είναι ότι αυτά τα 5 δισ που ήδη έχασαν οι ελληνικές τράπεζες δεν έχουν να κάνουν με το κούρεμα ύψους 50% του Οκτώβρη, αλλά προέρχονται αποκλειστικά από το "ελαφρύ" καλοκαιρινό κούρεμα του 20%. Ας μη νομίζει κανείς άλλωστε ότι τα κούρεματα είναι το μοναδικό πρόβλημα των ελληνικών τραπεζών. Όπως λένε οι ίδιοι, στα τέλη του Ιούνη που μάς πέρασε, το 1 στα 4 καταναλωτικά δάνεια και το 1 στα 10 στεγαστικά δάνεια δεν αποπληρώνονταν, καταμέτρηση που προφανώς είναι υπέρ του δέοντος αισιόδοξη.⁵ Οπότε τι να πει κανείς; Έπονται τα σπουδαία...

Μ' αυτά και μ' αυτά πάντως, η δυσνόητη ιδεολογική συζήτηση περί χρέους έχει αρχίσει να προσγειώνεται. Η εικόνα που προβάλλει μοιάζει εκπληκτικά με την εικόνα που περιέγραφε ο Μαρξ τον 19ο αιώνα.⁶ Έχει ως εξής: Όλον αυτόν τον καιρό οι ελληνικές τράπεζες ισχυριζόνταν ότι είχαν λεφτά (κάπου 60 δισ σύμφωνα με

τον υπάλληλο plus; ποιος ξέρει...) που στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν. Αυτά τα ανύπαρκτα λεφτά (για την ακρίβεια: δανεικά που οι τράπεζες θα έπαιρναν πίσω αλλά στην πραγματικότητα δεν θα πάρουν ποτέ) καταγράφονταν σε ισολογισμούς ως κέρδη και η όλη διαδικασία δεν ήταν παρα η λογιστική συγκάλυψη της καπιταλιστικής κρίσης. Το "δημόσιο χρέος" ήταν ο τρόπος με τον οποίο το ελληνικό κράτος εγγυούνταν (μακρινό υπονοούμενο: *εγγυούνταν με την ένοπλη ισχύ του*) ότι οι ελληνικές τράπεζες όντως διέθεταν αυτά τα λεφτά που ουδέποτε υπήρχαν. Το κούρεμα του χρέους είναι η διαδικασία κατά την οποία το ελληνικό κράτος αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι οι τράπεζές του τελικά πράγματι δεν έχουν τα λεφτά που ουδέποτε υπήρχαν. Στην περίπτωση μας, αυτή η παραδοχή της αλήθειας ήδη αφορά ένα ποσοστό 20% των ανύπαρκτων χρημάτων. Η συζήτηση που άνοιξε στα τέλη του Οκτώβρη θέλει να κάνει αυτό το ποσοστό 50. Το πραγματικό ποσοστό είναι κάπου... 100.

Αυτή η συζήτηση είναι το πλέον φλέγον θέμα αυτή τη στιγμή για τον υπάλληλο plus και τους εργοδότες του. Το ελληνικό κράτος, μάς λένε, διαπραγματεύεται με τις τράπεζές του γύρω από "τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει το κούρεμα". Είναι μια συζήτηση που, ενώ θα έληγε σε μια εβδομάδα, σήμερα μάς λένε ότι θα είναι ωραία αν έχει λήξει πριν από το τέλος του έτους. Αν παραβλέψουμε τη δυσνόητη ιδιόλεκτο των οικονομολόγων, το πραγματικό διακύβευμα της συζήτησης για τον υπάλληλο plus και τους εργοδότες του είναι απλό: πόσα από τα λεφτά που δεν υπάρχουν (πρέπει) να παραδεχτούμε ότι όντως δεν υπάρχουν; Ή αλλιώς: τι σώζεται από τις ελληνικές τράπεζες; Τι δεν σώζεται; Και ποιος θα πληρώσει τη νύφη;

Η τρίτη ερώτηση έχει ήδη απαντηθεί: τη νύφη θα την πληρώσει η εργατική τάξη. Οι άλλες δύο, τώρα που μιλάμε, είναι αντικείμενο μάχης μεταξύ των αφεντικών, όχι μόνο στο εσωτερικό της χώρας αλλά και στο εξωτερικό. Για το οποίο εξωτερικό θα πούμε τώρα το κάτι τις μας.

Η πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης και άλλα πολύχρωμα αλογατάκια

Αααα, η πρόσφατη "κρίσιμη σύνοδος κορυφής"! Εκεί τα αφεντικά μας αποφάσισαν ότι θα υιοθετήσουν κοινό όριο στο έλλειμμα του προϋπολογισμού και στο δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ. Κάθε χρόνο θα μετράνε ποιος έχει κάνει τις απαιτούμενες περικοπές και όποιος δεν τα έχει καταφέρει, θα πληρώνει πρόστιμο. Σε κάτι τέτοια διάφορα βλέπουν "απώλεια της εθνικής κυριαρχίας" και πανίσχυρα "υπερεθνικά διευθυντήρια". Εμείς από την άλλη, προικισμένοι με τη θρυλική μνησικακία μας, δεν μπορούμε να μη θυμηθούμε μια άλλη παλιότερη "σύνοδο κορυφής της Ε.Ε.". Λέμε για εκείνη που έγινε το 2003 στην Θεσσαλονίκη και βρέθηκε αντιμέτωπη με το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης.

Το λοιπόν, πού να τα θυμάσαι τώρα και διηγώντας τα να κλαις, αλλά εκείνη η περίφημη σύνοδος, εκτός από το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης, είχε να αντιμετωπίσει και τον πόλεμο στο Ιράκ. Και μαζί το γεγονός ότι διάφορα μέλη του "υπερεθνικού διευθυντηρίου", ακολουθώντας τα εθνικά τους συμφέροντα, συμμετείχαν στον πόλεμο. (Προσέξτε εδώ που τα λέμε και το ότι και τόσο περίεργο γεγονός: τα ευρωπαϊκά κράτη που συμμετείχαν στην πάλαι ποτέ "συμμαχία των προθύμων", δηλαδή η Αγγλία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ελλάδα στα μουλωχτά, και πάει λέγοντας, για κάποιο λόγο ταυτίζονται με τα κράτη που σήμερα έχουν "δημοσιονομικό πρόβλημα" και "απειλούν τη σταθερότητα της Ε.Ε."). Την ίδια στιγμή, άλλα, εξίσου αξιοσέβαστα μέλη του "διευθυντηρίου" (Γερμανία, Γαλλία και οι λοιποί που τώρα "διαφυλάσσουν την σταθερότητα της Ε.Ε"), προ-

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσαπόψειςμ
εμικρούλες
φωτό
)

Τελικά Γιωργάκης θα μείνει.

Ο πρωθυπουργός της χώρας μετά που τον περιέλαβαν τα ελληνικά ΜΜΕ και οι τράπεζες που τα ελέγχουν, 4/11/2011. Κι έτσι η εκστρατεία μας για να μην τον λένε Γιωργάκη βούλιαξε αϊτανόρη... Σνιφ!

1. Στο επί του πιστηρίου κείμενο "Στο τέλος κορεύουν το γαμπρό", Antifa #27.
2. "Καστανίδης: βλέπει τράπεζες πίσω από την αποχώρηση Παπανδρέου", Ελευθεροτυπία, 6/12/2011.
3. Λουκάς Παπαδήμος, "Οι παγίδες που κρύβει το μεγάλο κούρεμα", Βήμα και Financial Times, 23/10/2011.
4. Το κυπριακό αντίστοιχο, αν σας νοιάζουν τέτοια πράγματα, είναι υπερήφανος κάτοχος 5 δισεκατομμυρίων ευρώ σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, οπότε υπόκειται στις ανάλογες σφιξεις.
5. "Αύξηση προβλέψεων και PSI εξαφάνισαν τα κέρδη των τραπεζών", Καθημερινή, 3/12/2011.
6. Δες "Χρέος Basics" στο προηγούμενο τεύχος.

φανώς με οδηγό τα δικά τους εθνικά τους συμφέροντα, είχαν σηκώσει αντιπολεμική αντιαμερικανική παντιέρα. Ο αχός που σήκωσε το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης έκρυψε πολλά από εκείνη την παλιά σύνοδο, αλλά το γεγονός είναι ότι, αφού γύρισε τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας, το υπερεθνικό διευθυντήριο... δεν κατάφερε να πάρει απόφαση για τίποτα. Τίποτα, με μία λαμπρή εξαίρεση: τη μέθοδο μαζικής μετατροπής των μεταναστών εργατών που θα δημιουργούσαν οι πόλεμοι στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν σε παράνομους. Είναι η μέθοδος που με καθυστέρηση κάποιων ετών έγινε γνωστή στα μέρη μας με τη μορφή "Δουβλίνο II".

Το γεγονός θα μπορούσε να είναι διδακτικό: τα αφεντικά του "υπερεθνικού διευθυντηρίου" είχαν μαζευτεί και ακολουθώντας πιστά ο καθένας τα δικά του εθνικά συμφέροντα, είχαν αποτύχει να βρουν οποιονδήποτε κοινό τόπο. Με μια φωτεινή εξαίρεση: το ζήτημα της παρανομοποίησης της εργασίας και της στρατιωτικής της αντιμετώπισης. Αυτό το ζήτημα μπορούσε να αποτελέσει κοινό τόπο, ακριβώς γιατί είναι το μοναδικό ζήτημα στο οποίο όλα τα αφεντικά του κόσμου συμφωνούν: λιώστε την εργατική τάξη - ο καθένας όποιο κομμάτι της πιάσει στα χέρια του!

Ε, οι αποφάσεις της περίφημης συνόδου κορυφής του Νοέμβρη, κατά τη γνώμη μας θα πρέπει να ιδωθούν υπό το ίδιο ακριβώς πρίσμα. Γιατί δείτε τι συμφώνησαν: ότι το κάθε κράτος θα κόβει τα κομμάτια του προϋπολογισμού που η αριστερά αποκαλούσε "κοινωνικό κράτος" όσο δεν πάει άλλο. Και όποιος δεν τα καταφέρνει, θα πληρώνει πρόστιμο, προφανώς στους υπόλοιπους. Αυτό δεν είναι η Ευρώπη που "βαδίζει προς την πολιτική ενοποίηση", είναι τα αφεντικά που βάζουν στοίχημα αναμεταξύ τους για το ποιος θα λιώσει περισσότερο τη δική του εργατική τάξη! Και όλα αυτά όχι άμεσα, αλλά στο μέλλον. Οι αποφάσεις θα αρχίσουν να εφαρμόζονται σε κάποια χρόνια και μέχρι τότε ποιος ζει ποιος πεθαίνει (αυτό το "ποιος ζει ποιος πεθαίνει" είναι πιθανόν ο κυριότερος λόγος που η απόφαση μάζεψε από κάτω τόσες υπογραφές). Κατά τα άλλα, δεν πρέπει να παραξενεύεται κανείς: το θεάρεστο έργο που λέγεται "επίθεση στην εργατική τάξη" είναι ο κοινός παρονομαστής που ενώνει τα αφεντικά, ακόμη και μέσα στην πιο λυσσασμένη τους φασμαρία. Με μία σημαντική εξαίρεση.

Η εξαίρεση λέγεται βέβαια Μεγάλη Βρετανία. Η πάλαι ποτέ αυτοκρατορία που στη δεκαετία του '80 αναγκάστηκε να υιοθετήσει τις θεωρίες σύμφωνα με τις οποίες "τα λεφτά παράγουν κι άλλα λεφτά", να πετάξει στα σκουπίδια ολόκληρη τη βιομηχανία της και να την αντικαταστήσει με τον περίφημο "τριτογενή", αποφάσισε ότι δεν μπορεί να αντέξει τη μείωση του "δημόσιου χρέους", ούτε για τα μάτια του κόσμου. Και τώρα που μιλάμε βρίσκεται πολύ κοντά στη φυσική της θέση: όχι στην Ευρώπη, αλλά στο πάνω αριστερά κουτάκι που θα μπορούσε να βρίσκεται και στη μέση του Ατλαντικού. Αν κάτι δείχνει η απροθυμία των Βρετανών να υπογράψουν μέτρα μείωσης του δημόσιου χρέους, είναι ότι η Μεγάλη Βρετανία και το περίφημο χρηματοπιστωτικό της σύστημα βρίσκονται πολύ κοντύτερα στην κατάρρευση απ' όσο λέγεται. Και φυσικά ότι το γερμανικό κράτος και όσοι προωθούν τις ιδέες περί "μείωσης του δημόσιου χρέους" το γνωρίζουν καλά και βρίσκουν την ευκαιρία να απαλλαγούν από έναν "αξιότιμο εταίρο" που δεν θα 'πρεπε να είναι εκεί εξ αρχής: όπως και πολλοί άλλοι.

Τελικά, όπως δείχνει η άτυπη αποχώρηση της Βρετανίας από την ΕΕ, το zeitgeist των καιρών μας δεν είναι η (υπερεθνική) ένωση. Είναι η διάσπαση. Είναι το έθνος κράτος που προβάλλει το κεφάλι πάνω από τη σούπα της παγκοσμιοποίησης. Αυτή η ανάδυση ήταν, είναι και θα είναι επίπονη. Κατά τη διάρκεια της, τα κάθε είδους "δεσμά" που υποτίθεται ότι ως τώρα συγκρατούσαν τα επιμέρους εθνικά συμφέροντα απ' το να επιδοθούν σε αυτό που ξέρουν καλύτερα να κάνουν, δηλαδή τον πόλεμο όλων εναντίον όλων, διαλύονται και θα διαλύονται όλο και περισσότερο. Αλλά η ανάδυση θα πραγματοποιηθεί, γιατί το μόνο που θα μπορούσε να συγκρατήσει τα ένοπλα κόμματα των αφεντικών είναι η ταξική απειλή. Άρα δεν υπάρχει τίποτα να τους συγκρατήσει. Και εδώ είναι που μπορούμε να αναφερθούμε σε ορισμένους τύπους πραγματικά ασυγκράτητους.

Τρόμος και παράνοια στο μέτωπο AfPak

Οι Αμερικάνοι πράκτορες του είδους που διαθέτει διδακτορικό στις διεθνείς σχέσεις, ακούνε για "πολιτική και νομισματική ενοποίηση" της Ευρώπης και χαμογελούν σαρδόνια. Κατά τη γνώμη τους, οι ίδιες οι ΗΠΑ είναι αποτέλεσμα μιας τέτοιας διαδικασίας πολιτικής και νομισματικής ενοποίησης, μόνο που αυτή η ενοποίηση έγινε τον 19ο αιώνα, είχε βοηθή την ύπαρξη κοινής γλώσσας και παρόλα αυτά χρειάστηκε έναν πολυετή εμφύλιο πόλεμο για να έλθει εις πέρας. Οπότε κατά τη γνώμη τους, οι Ευρωπαίοι καλά θα κάνουν να αφήσουν τις "ενοποιήσεις" και να κάνουν έναν πόλεμο μεταξύ τους όπως συνθίζουν τα τελευταία 400 χρόνια: είναι ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος προς την πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, αρκεί να υπάρχει σαφής νικητής.

Κρατήστε τη γνώμη τους, επεξεργαστείτε την και μπορεί να τα ξαναπούμε σχετικά. Από εκεί και πέρα, μιας και γνωρίζουν καλά τα οφέλη των "ενοποιήσεων", οι ΗΠΑ συνεχίζουν να ασχολούνται επισταμένα με τη διάλυση -των άλλων. Μετά την εξόντωση του Οσάμα μπιν Λάντεν είχαμε αναφερθεί όσο ξέραμε κι όσο μπορούσαμε στα σχέδια των ΗΠΑ για την περιοχή Αφγανιστάν - Πακιστάν.⁷ Ήμασταν όσο σαφείς μπορούσαμε και καταλήγαμε ότι είναι αστειό να νομίζει κανείς ότι ο αμερικανικός στρατός κινητοποιείται δέκα χρόνια στη συγκεκριμένη περιοχή του κόσμου έχοντας για στόχο την εξόντωση... του Μπιν Λαντενάκου (τι δηλαδή, μόνο ο Γιωργάκης είχε τη χάρη). Σύμφωνα με τη γνώμη που είχαμε εκφράσει τότε, ο στόχος των ΗΠΑ είναι η δημιουργία μιας ευρείας ζώνης αποσταθεροποίησης στην περιοχή (στην οποία θυμίζουμε ότι οι αμερικανοί αναφέρονται με την ονομασία "AfPak") και το τελικό διακύβευμα είναι ο περιορισμός του κινεζικού κράτους μακριά από τον Ινδικό ωκεανό.

Από τότε που λέγαμε τα παραπάνω, έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Και για να μην κόψουμε την ιστορία στη μέση, θα ξεκινήσουμε με ορισμένα από αυτά που λέγαμε στο προηγούμενο τεύχος. Τον Σεπτέμβρη λοιπόν, η αμερικανική πρεσβεία στην Καμπούλ δέχτηκε επίθεση από "ομάδα ενόπλων". Οι ένοπλοι κατέλαβαν ένα κτίριο στο κέντρο της Αφγανικής πρωτεύουσας και πετούσαν ρουκέτες στα γύρω επί δύο συνεχόμενες μέρες. Η εικόνα δεν ήταν ακριβώς διαφήμιση της αμερικανικής κυριαρχίας στο Αφγανιστάν... Αλλά και ο

ναύαρχος Μάικ Μάλεν, Α/ΓΕΕΘΑ των ΗΠΑ, δεν είχε αμφιβολίες σχετικά με τους αυτουργούς αυτής της επίθεσης. Όπως δήλωσε ενώπιον της επιτροπής της Γερουσίας που ασχολείται με θέματα ενόπλων δυνάμεων, "με τη συνδρομή της υπηρεσίας πληροφοριών του πακιστανικού στρατού (ISI), το φίλα προσκείμενο στους Ταλιμπάν δίκτυο Χακανί σχεδίασε και υλοποίησε την επίθεση σε βάρος της πρεσβείας μας (...) το δίκτυο Χακανί λειτουργεί ως βραχίονας της υπηρεσίας πληροφοριών του Πακιστάν".⁸ Ταυτόχρονα οι αμερικανικές εφημερίδες άρχισαν να δημοσιεύουν ρεπορτάζ σύμφωνα με τα οποία οι δυνάμεις των ΗΠΑ έχουν και στο παρελθόν δεχθεί επιθέσεις, όχι από "δίκτυα τρομοκρατών", αλλά από τον πακιστανικό στρατό αυτοπροσώπως, μόνο που ως τώρα δεν μάς το είχαν πει για να μην ανησυχήσουμε.⁹

Αυτό το "δίκτυο Χακανί" που ο ναύαρχος τόσο διακαώς επιθυμεί να τοποθετήσει στη θέση του Μπιν Λάντεν και της πάλαι ποτέ οργάνωσης των παραφρόνων, είναι περίπτωση αρκούντως διαφωτιστική. Πρόκειται για "δύναμη 15 με 20 χιλιάδων μαχητών Παστούν με αρχηγό τον πρώην αντι-σοβιετικό μουτζαχεντίν Τζαλαλαντίν Χακανί, που εδώ και καιρό έχει δηλώσει ότι συντάσσεται με τον ηγέτη των Ταλιμπάν μουλά Ομάρ". Όπως περιμένει κανείς αν παρακολουθεί αυτά που γράφουμε, το δίκτυο έχει την έδρα του στο εσωτερικό του Πακιστάν. Το αίτημα των Αμερικανών караβανάδων μετά την επίθεση του δικτύου στην Καμπούλ, ήταν ότι ο πακιστανικός στρατός έπρεπε να αναλάβει να βγάλει το φίδι από την τρύπα, ειδάλλως "οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις θα αναγκαστούν να αναλάβουν μονομερή δράση".¹⁰

Φυσικά οι ένοπλες δυνάμεις του Πακιστάν δεν έχουν μεγάλη όρεξη να κάνουν τέτοιο πράγμα. Η προηγούμενη παρόμοια επιχείρησή τους στην κοιλάδα Σουάτ το 2009 οδήγησε στη δημιουργία δύο μισι εκατομμυρίων προσφύγων σε μια περιοχή που δεν είναι και ακριβώς η καρδιά του Πακιστανικού εθνικού κορμού. Αντιθέτως, πρόκειται για τις δυτικές περιοχές του Πακιστάν, όπου κυριαρχεί η εθνότητα των Παστούν. Οι Παστούν τώρα, είναι πολύ περισσότεροι από τους 20.000 ενόπλους που στελεχώνουν το "δίκτυο Χακανί": οι Παστούν είναι μια εθνότητα που χωρίστηκε τεχνητά στα δύο από τα σύνορα Αφγανιστάν - Πακιστάν όπως αυτά χαραχτήκαν κατά την περίοδο της αποικιοκρατίας. Το κομμάτι των Παστούν που βρίσκεται από τη μεριά του Πακιστάν αποτελεί περίπου το 15% του πακιστανικού πληθυσμού. Οι υπόλοιποι Παστούν βρίσκονται από την άλλη μεριά των συνόρων. Η ιδέα ότι οι Παστούν θα μπορούσαν κάποια στιγμή να επιδιώξουν την ένωση και τη δημιουργία χωριστού κράτους δεν είναι ξένη σε καμία από τις υπηρεσίες που ενδιαφέρονται για την περιοχή.

Οπότε τα εκατομμύρια των προσφύγων του 2009 (και οι πλημμύρες που ακολούθησαν) ήταν το κερσάκι σε μια τούρτα αποσταθεροποίησης του Πακιστανικού κράτους η οποία ζυμώνεται από το 2001 και την εισβολή των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν. Από τότε και μετά, "το Πακιστάν μετράει 35.000 νεκρούς, η πλειοψηφία των οποίων είναι πολίτες. Ενώ οι νεκροί Αμερικανοί στρατιώτες των τελευταίων δέκα χρόνων ανέρχονται σε 1.800, το Πακιστάν έχει χάσει πάνω από 5.000 στρατιώτες και αστυνομικούς. Ο αριθμός των επιθέσεων αυτοκτονίας στο Πακιστάν έχει ανέβει από 1 (μία) πριν το 2001, σε

πάνω από 335 από τότε και μετά. Το πακιστανικό κράτος υπολογίζει ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν του έχει κοστίσει 100 δισεκατομμύρια δολάρια, ενώ η αμερικανική βοήθεια στην ίδια περίοδο ανέρχεται σε 20 δισεκατομμύρια".¹¹

Και οι κινήσεις στο μέτωπο AfPak συνεχίζονται. Στις 5 του Οκτώβρη ο πρόεδρος του Αφγανιστάν Χαμίτ Καρζάι, άνθρωπος που θα μπορούσε να είναι και γαντόκουκλα δίχως να καταλαβαίνει κανείς τη διαφορά, υπέγραψε σύμφωνο "οικονομικής και αμυντικής συνεργασίας" με την Ινδία. Η πρώτη του κουβέντα ήταν για τους Πακιστανούς αδελφούς: "Το Πακιστάν είναι ο δίδυμος αδελφός μας και η Ινδία μια σπουδαία φίλη (...) η συμφωνία, λοιπόν, που υπογράψαμε με μια φίλη, σε καμία περίπτωση δεν επηρεάζει τη σχέση με τον αδελφό μας".¹² Δίδυμος αδερφός του Αφγανιστάν! Τι ζηλευτός χαρακτηρισμός, τι κολακεία, ειδικά αν υπονοείται και η φυσική ομοιότητα που χαρακτηρίζει τους μονοζυγωτικούς δίδυμους! Και πώς να τα λέμε τέτοια, σχεδόν σιαμαία, δίδυμα; Ας τα πούμε... AfPak! Εν τω μεταξύ, η "φίλη" και ο "δίδυμος αδελφός" του Αφγανιστάν έχουν κάνει 3 πολέμους αναμεταξύ τους, και ο αδελφός έχει χάσει και στους τρεις. Ο πραγματικός εφιάλτης του πακιστανικού κράτους είναι η διμέτρη αντιπαράθεση, στα νοτιοανατολικά με την Ινδία και στα δυτικά με τις αυτονομιστικές κινήσεις που γεννιούνται από το αφγανικό χάος με την ευγενική χορηγία του U.S Army. Οπότε καταλαβαίνετε με τι ενθουσιασμό ακούνε στο Πακιστάν την πιθανότητα "οι ινδικές ένοπλες δυνάμεις να βοηθήσουν στην εκπαίδευση του αφγανικού στρατού".

Στις μέρες που ακολούθησαν την ινδοαφγανική συμφωνία, το Αφγανικό χάος συνέχισε να φουντώνει με σπόνσορα τον αμερικανικό στρατό. Οι αναμενόμενες "επιχειρήσεις εναντίον του δικτύου Χακανί" ξεκίνησαν στα μέσα του Οκτώβρη και μέχρι τις 26 είχαν επιφέρει το ζητούμενο: εκείνη τη μέρα, αμερικανικές δυνάμεις που επιχειρούσαν στην "αμφισβητούμενη συνοριακή γραμμή" μεταξύ Πακιστάν και Αφγανιστάν εναντίον του "δικτύου Χακανί", ζήτησαν αεροπορική υποστήριξη εναντίον πακιστανικού φυλακίου. Αποτέλεσμα 24 νεκροί Πακιστανοί στρατιώτες. Προφανώς κατά λάθος.

Σε απάντηση, το πακιστανικό κράτος έκανε κάτι που έχει ξανακάνει: απαγόρευσε την διέλευση των εφοδίων του αμερικανικού στρατού από το έδαφός του. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι τα "our boys" θα μείνουν χωρίς ανταλλακτικά, μεταλλικό νερό και σφαίρες στη μέση των Αφγανικών βουνών. Όπως μαθαίνουμε, έχουν εναλλακτικές οδούς ανεφοδιασμού: το 30% των εφοδίων έρχεται από αέρος και άλλο 30% έρχεται...

με χερσαία μεταφορά μέσα από τη ρωσική επικράτεια (!). Χώρα που το Πακιστάν μπορεί να αλλάξει και γνώμη, ε;

Κάπου εκεί βρίσκεται σήμερα η κατάσταση των σιαμαίων AfPak και της φίλης Ινδίας. Η αποσταθεροποίηση προχωράει, το Πακιστάν βλέπει το μέλλον σκοτεινό, ο αμερικανικός στρατός ασθμαίνει από logistics και εξαρτάται από τη Ρωσία... Αν δεν είναι διακρατικός πόλεμος αυτό, τι σκατά είναι; Πάντως για πόλεμος κατά της τρομοκρατίας δεν μοιάζει και πολύ...

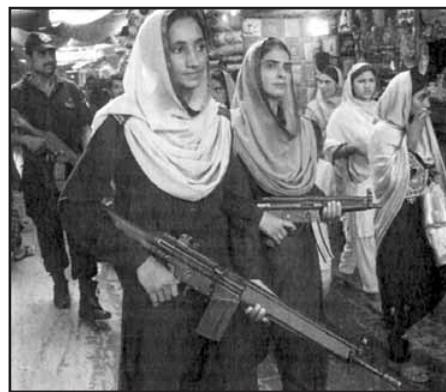
Και ένα τελευταίο: Μέσα σε όλα αυτά, στη συζήτηση από καιρού εις καιρόν ξεπετάγεται το σχέδιο αποχώρησης των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν, σταθερά συνοδευόμενο από επιχειρηματολογία όπως η εξής:

Η έξοδος από το Αφγανιστάν δεν είναι άμεση, είναι όμως αναπόφευκτη. Το μοναδικό μακροπρόθεσμο συμφέρον των ΗΠΑ στην κεντρική Ασία είναι να διασφαλίσουν ότι δεν θα χρησιμοποιείται ως καταφύγιο από διεθνείς τρομοκρατικές οργανώσεις όπως η Αλ Κάιντα. Αλλά η Αλ Κάιντα πητήθηκε στο Αφγανιστάν (...)¹³

Μπορείς να πιστέψεις πράκτορες της CIA με διδακτορικό όταν αμολάνε τέτοιες κοτσάνες; Εμείς με τίποτα! Αν οι ΗΠΑ φύγουν από το Αφγανιστάν αυτό θα είναι, είτε γιατί πητήθηκαν κατά κράτος, είτε γιατί θα μπορούν να ποντάρουν ότι ο κατεχόμενος "δίδυμος αδερφός" Αφγανιστάν και η "μεγάλη φίλη" Ινδία θα μπορούν (ίσως και αναγκαστικά) να κάνουν τη δουλειά. Κι ας μην το ξεχνάμε, η δουλειά είναι η περικύκλωση της Κίνας από αγνό χάος. Πράγμα που μπορεί να στρέψει το βλέμμα μας και προς άλλες δουλειές του αμερικανικού κράτους που εξελίσσονται παράλληλα: στον ειρηνικό ωκεανό, τη νοτιοανατολική Ασία και πάει λέγοντας.

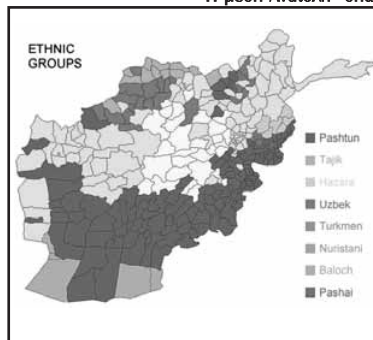
Επειδή όμως κάπου εδώ ο χώρος του περιοδικού μαζί με την υπομονή της συντρόφισσας του γραφιστικού εξατμήθηκαν, επειδή το deadline του περιοδικού ήταν πριν από τρεις μέρες και επειδή ταυτόχρονα, για λόγους άσχετους με τον αντιφασισμό, πρέπει να κουβαλήσουμε και κάτι μπανιέρες, θα συνεχίσουμε στο www.antifascscripta.net > βιβλιοθήκη > τεκμηρίωση. Με τον εμπνευσμένο τίτλο "Down Under Baby", εκτός κι αν εν τω μεταξύ βρούμε τίποτα πιο εμπνευσμένο (σκεφτόμαστε την ταινία "ο Κροκοδειλάκιος"). Κείμενο σεντόνι φάση, μαζί με χάρτες από εξωτικά μέρη του πλανήτη, ξέρετε τώρα εσείς... Άμα έχουμε προκάνει με τις μπανιέρες, μπορεί να έχει και χριστουγεννιάτικο δώρο έκκληση με τίτλο "Η γεωπολιτική της Ελλάδας" και συγγραφείς τους γνωστούς πράκτορες της CIA με διδακτορικό!

Όλα χαλαρά στο Πακιστάν

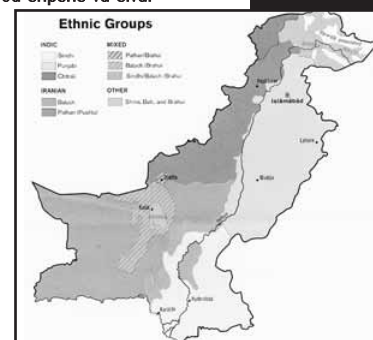

Όλα χαλαρά στις πόλεις του Πακιστάν. Μάλιστα η ελαφρά αποσταθεροποίηση έχει βοηθήσει το ζήτημα της γυναικείας απελευθέρωσης. Εδώ μέλη της πακιστανικής "αντιπροκρατικής πολιτοφυλακής" περιπολούν σε παζάρι της πόλης Μουλτάν, 1/9/2011.

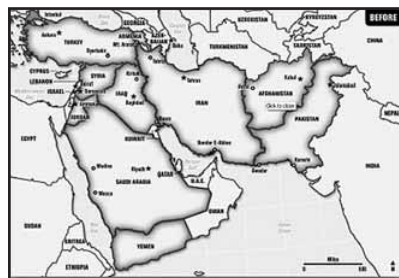
Η μέση Ανατολή "όπως θα έπρεπε να είναι"

Εθνοτική σύνθεση του Αφγανιστάν. Με σκούρο οι περιοχές των Παστούν.

Εθνοτική σύνθεση του Πακιστάν. Με πολύ σκούρο οι περιοχές των Παστούν όπου βεβαίως δρα το τρομερό "δίκτυο Χακανί". Με σκούρο οι περιοχές των Βαλούχ. (Άλλη εθνοτική ύποψη "αυτονομιστικών τάσεων").

Η Μέση Ανατολή όπως είναι και "όπως θα έπρεπε να είναι". Πηγή το επίσημο περιοδικό του αμερικανικού στρατού, 2006. Προσέξτε πως "θα έπρεπε να είναι" το μέτωπο του πολέμου AfPak και συγκρίνετε με τους χάρτες με την εθνοτική σύνθεση από πάνω.

7. "Exit Osama: Η Γεωπολιτική Χρήση της Ισλαμικής Τρομοκρατίας και η Πραγματική Έννοια της "Ασύμμετρης Απειλής", Antifa #24, 6/2011.
8. "Βλέπει τις πακιστανικές υπηρεσίες πίσω από την επίθεση", Καθημερινή, 23/9/2011.
9. "Pakistanis tied to 2007 Border Attack on Americans", New York Times, 26/9/2007.
10. "US knows pressure on Pakistan won't work", Asia Times Online, 29/9/2011.
11. "Reversing the Lens on Pakistan", Counterpunch.org, 27/10/2011.
12. "Συμφωνία Αφγανιστάν με την Ινδία", Καθημερινή, 6/10/2011.
13. "A Change in the Afghan War", Stratfor.com, 29/9/2011